

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**
sídlem X
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-11553/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-11553/2022-160/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 9. 2021, č. j. MHMP 1508985-2021/Mar (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že původní znění ve výrokové části „...

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nezajistil, aby dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické)...“ se mění na „... nezajistil, aby dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické, GPS: 50°01, 971363'N 014°25.56091'E)...“ a původní znění ve výrokové části „Dosud nezjištěný řidič dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické)...“ se mění na „Dosud nezjištěný řidič dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické, GPS: 50°01, 971363'N 014°25.56091'E)...“, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby nebyla při řízení předmětného vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost, když dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla jel dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické) s předmětným vozidlem rychlostí 107 km/h, resp. 103 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení a nikoli v předmětném místě dovolenou rychlostí do 80 km/h, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Za spáchání daného přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v první řadě namítal nezákonné odložení přestupku řidiče a zahájení řízení s provozovatelem vozidla. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že v posuzované věci správní orgán I. stupně ze sdělení provozovatele vozidla (žalobce) zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku řidiče proti určité osobě, a proto proti ní měl zahájit přestupkové řízení, a to i bez doručení výzvy k podání vysvětlení označenému řidiči, popř. měl činit další kroky.
3. Žalobce rovněž namítá nesprávné vypořádání odvolací námitky týkající se nezveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru. V této souvislosti žalobce v první řadě konstatoval, že není rozhodné, že na stránkách Městské policie hlavního města Prahy (<https://mppraha.cz/uvod-czech/doprava-2/ct-menu-item-49>) byl uveden seznam míst měření strážníky Městské policie hlavního města Prahy ke dni vydání žalovaného rozhodnutí, když nebylo nijak prokázáno, že tento seznam byl na stránkách Městské policie hlavního města Prahy uveřejněn již v době provádění měření rychlosti v předmětném případě. K tomu dodal, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že „je z údajů dostupných na stránce zřejmé, jaká byla její podoba ke dni spáchání přestupku, resp. před tímto dnem“, neboť to ze žádných údajů zřejmé není a žalovaný ani nijak nekonkretizuje, z jakých údajů by to mělo být zřejmé. Dále žalobce v souvislosti s povinností zveřejnit informace o zřízení automatického rychloměru označil za irelevantní zveřejnění seznamu míst v Praze s měřením rychlosti radary na soukromé webové stránce, neboť povinnost dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“) je splněna pouze tehdy, pokud informaci o zřízení automatických technických systémů uveřejní obecní policie, nikoliv nějaký jiný, v daném případě soukromý subjekt.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Na závěr žalobce namítal, že není jasné, jaký subjekt provedl měření rychlosti. V této souvislosti žalobce uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že měření rychlosti provádí Technická správa komunikací hl. m. Prahy, nikoliv Městská policie hlavního města Prahy. K tomu žalobce uvedl, že u automatizovaného měřicího zařízení provádí měření rychlosti ten, kdo fakticky měřicí zařízení nastaví a uvede do provozu, neboť to již nadále pracuje samo v automatizovaném režimu, což je dle žalovaného Technická správa komunikací hl. m. Prahy a je tedy nesmyslné tvrzení žalovaného „*avšak měření rychlosti provádí Městská policie hlavního města Prahy*“, neboť není jasné, v čem by ono „provádění měření“ mělo spočívat. Dle žalobce tedy došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, neboť činnost spočívající v měření rychlosti vozidel byla delegována pouze na policii a na obecní policii, přičemž žádný jiný subjekt tuto činnost vykonávat ani se na ní jakýmkoliv, byť částečným způsobem, podílet nemůže. K tomu dodal, že jakýkoliv zásah do výkonu veřejné správy (být se může jednat příkladně pouze o správu zařízení) soukromou společností (Technická správa komunikací hl. m. Prahy je akciovou společností) bez opory v zákoně je neakceptovatelný, k čemuž žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 185/2014-27 a č. j. 10 As 107/2018-36. Ze všech výše uvedených důvodů dle žalobce vyplývá, že důkaz získaný z rychloměru provozovaného soukromou osobou nelze v oblasti správního trestání použít.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky žalobce. K námitce, že měl správní orgán I. stupně zahájit řízení s konkrétním řidičem, žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36. Dále uvedl, že v nyní projednávané věci žalobce coby provozovatel vozidla sdělil, že v inkriminované době řídila vozidlo paní K. C., nar. X, bytem X (dále též „označená řidička“), tedy řidička s pobytem v zahraničí. K tomu dodal, že správní orgán I. stupně označené řidičce zaslal výzvu k podání vysvětlení, která se mu vrátila jako nedoručená, a rovněž vznesl dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie, které mu sdělilo, že označená řidička neměla na území ČR povolen pobyt dle zákona o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán I. stupně odložil věc přestupku řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. K námitce nesplnění povinnosti zveřejnit informace o zřízení automatického rychloměru dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalovaný uvedl, že tato je splněna tím, že se jedná o informaci veřejně dostupnou na stránkách Městské policie hlavního města Prahy, přičemž takto zveřejněnou informaci považuje žalovaný za vhodnou formu zveřejnění, protože tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost. K tomu dodal, že na stránce je uveden seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie, který byl účinný k datu spáchání přestupku a který je také součástí spisové dokumentace na straně č. 5 a 6. Navíc žalovaný doplnil další tři odkazy na webové stránky, na kterých jsou zveřejněny seznamy míst s umístěnými rychloměry a byly veřejně dostupné i před protiprávním jednáním. Žalovaný rovněž odkázal na ročenky Technické správy komunikací hlavního města Prahy, kde konkrétně v ročence roku 2009 byla veřejnost informována, že se v daném úseku nachází automatizovaný technický prostředek sloužící ke kontrole a záznamu překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Na závěr k této námitce žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42 (žalovaný ve vyjádření nesprávně rozhodnutí označil pouze 8 As 2019-42 – pozn. soudu). K námitce, že výstup z rychloměru je nezákonně získaným důkazem, protože technický systém neprovozuje policie ani obecní policie, žalovaný nejprve uvedl, že měření rychlosti a získání důkazů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prováděl orgán Městské policie hlavního města Prahy, což je podloženo důkazní listinou „Oznámení přestupku pod č. j.: 55/493/2020“, které je součástí spisové dokumentace. Dále opětovně zopakoval, že silniční rychloměry jsou sice ve vlastnictví hlavního města Prahy, které pověřilo správou tohoto zařízení Technickou správou komunikací hl. m. Prahy, avšak měření rychlosti provádí Městská policie hlavního města Prahy. K tomu dále uvedl, že měření rychlosti a vyhodnocování záznamů ze silničních úsekových rychloměrů tedy provádí strážníci Městské policie hlavního města Prahy, a to v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, tj. na místě výhradně určeném Policií ČR (viz sdělení Policie ČR č. j.: KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI, ze dne 10. 1. 2020, jenž je součástí spisové dokumentace). Dle žalovaného žalobce překrucuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Žalobce k vyjádření žalovaného zaslal repliku. V zaslané replice žalobce nejprve poukázal na skutečnost, že žalovaný neuvádí, proč se zásilka s výzvou k podání vysvětlení zasláná označené řidičce vrátila jako nedoručená, přičemž i v takovém případě by bylo možné ji pokládat za doručenou fikci. Dále uvedl, že v daném případě došlo k doručování zásilky v rozporu se správním řádem, neboť zásilka nebyla doručována ani adresátovi osobně, ani nebyl vyrozuměn o uložení zásilky a možnosti si ji vyzvednout, a zásilka tak nebyla doručena z důvodu nezákonného a vadného postupu poštovního doručovatele, což je skutečnost, která žalobci nemůže jít k tíži. S ohledem na uvedené označená řidička nebyla vyzvána k podání vysvětlení a správní orgán neučinil dostatečné kroky vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče. K vyjádření žalovaného k námitce nesplnění povinnosti zveřejnit informace o zřízení automatického rychloměru dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalobce nejprve konstatoval, že ke dni spáchání přestupku tato informace na stránkách Městské policie hlavního města Prahy zveřejněna nebyla a žalovaný ani nic takového neprokázal. Dále uvedl, že tvrzení žalovaného, že se informace o měření rychlosti nacházejí na internetových stránkách různých soukromých subjektů, je irelevantní, neboť povinnost dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je splněna pouze tehdy, pokud informaci o zřízení automatických technických systémů uveřejní obecní policie, nikoliv nějaký jiný subjekt. Nadto dle žalobce žalovaný opět nijak neprokázal, že by na internetových stránkách nějakých jiných subjektů byla informace o měření rychlosti zveřejněna nejpozději v den spáchání přestupku. K vyjádření žalovaného k poslední žalobní námitce žalobce opětovně uvedl, že není jasné, jakým způsobem má provádět měření rychlosti Městská policie hlavního města Prahy, když se jedná o automatizované měřicí zařízení bez obsluhy. K tomu žalobce zejména uvedl, že automatizované měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Obsluha rychloměr pouze nastaví, ustaví do správné polohy apod. V daném případě i z vyjádření žalovaného jednoznačně vyplývá, že obsluhou měřicího zařízení je Technická správa komunikací a tato tedy fakticky provádí měření, přičemž Městská policie pouze administrativně zpracovává výstup (snímky) z měření, které jí Technická správa komunikací poskytne. Měření rychlosti tedy neprovádí Městská policie hlavního města Prahy, ale Technická správa komunikací hlavního města Prahy, která však není subjektem, jenž by byl k měření rychlosti ze zákona oprávněn.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla tovární značky Ford, registrační značky X nezajistil, aby dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spoje (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič jel v místě, kde je nevyšší dovolená rychlost 80 km/h rychlostí 103 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 23 km/h.

8. Součástí správního spisu je výtisk článku Přehled průjezdových radarů a míst s měřením rychlosti v Praze publikovaný na webových stránkách auto-mania.cz dne 20. 2. 2012. Dále je součástí správního spisu sdělení Policie ČR ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI, z něhož vyplývá, že Policie ČR, ve smyslu ustanovení § 79a zákona silničním provozu určila místa pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy, přičemž seznam míst je přílohou sdělení. Seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie v bodě 96 obsahuje informaci o umístění úsekového měřiče rychlosti na Praze 4, Jižní spojka – Barrandovský most, směr Krč mezi SVO č. 402879 a č. 402889. Součástí správního spisu je rovněž oznámení přestupku Městskou policií hl. m. Prahy ze dne 27. 7. 2020, ve kterém je místo přestupku specifikováno jako Praha 4, ulice Jižní Spojka, směr Barrandovský most > > Krč.
9. Správní orgán I. stupně vyzval přípisem ze dne 17. 3. 2021 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlých oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupků, konkrétně sdělil údaje k určení totožnosti řidiče vozidla (jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého bydliště, popř. adresu pro doručování) v předmětných dobách. Zároveň byl ve výzvách poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán I. stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc odloží a zahájí s provozovatelem řízení o přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že stejně bude postupovat i v případě, že řízení o přestupku zastaví, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně podáním ze dne 30. 3. 2021 sdělil, že vozidlo v předmětné době řídila paní K. C., nar. X, bytem X. Správní orgán I. stupně proto zaslal osobě, kterou žalobce označil za pachatele přestupku, dne 31. 3. 2021 výzvu k podání vysvětlení, přičemž tato se správnímu orgánu I. stupně ze zahraničí vrátila s označením "*Return to sender, unclaimed*" (v češtině „vrátit odesílateli, nevyzvednuto" - poznámka soudu). Navíc správní orgán I. stupně dne 12. 4. 2021 požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění pobytu označené řidičky na území ČR v období od 1. 7. 2020 do 31. 7. 2020. Dne 14. 4. 2021 Ředitelství služby cizinecké policie správnímu orgánu I. stupně sdělilo, že označená řidička dle dostupných evidencí nikdy neměla na území ČR povolen pobyt dle zákona o pobytu cizinců na území ČR a současné místo jejího pobytu není známé. Usnesením ze dne 15. 6. 2021, č. j. MHMP 866928/2021/Mar, správní orgán I. stupně věc přestupku odložil, neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
10. Dne 15. 6. 2021 zároveň správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, v němž rozhodl, že žalobce se dopustil přestupku tím, že jakožto provozovatel shora specifikovaného motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 21. 7. 2020 v 8:13 hodin v Praze 4, na Jižní Spojce (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické), při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť při řízení vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobci byla podle ustanovení § 125f odst. 1 a 4 zákona o silničním provozu v příkazním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení uložena pokuta 2 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení v částce 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor.

11. Písemností ze dne 31. 8. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a předvolal ho k ústnímu jednání na den 23. 9. 2021. Žalobce se k ústnímu jednání konanému dne 23. 9. 2021 nedostavil, a proto proběhlo v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti žalobce. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování, při kterém byla prohlížena fotodokumentace a dále čteny ověřovací list silničního rychloměru, stanovisko Policie ČR o místech, na kterých může Městská policie hl. m. Prahy měřit rychlost vozidel, záznam o lustraci vozidla žalobce a snímek obrazovky veřejně dostupné webové stránky www.dopravniinfo.cz obsahující informaci zveřejněnou dne 10. 12. 2015 o umístění úsekového měřiče rychlosti na Praze 4, Jižní spojka – Barrandovský most směr Krč, snímek webové stránky je rovněž založen ve správním spise. Dále správní orgán I. stupně uvedl další případné podklady rozhodnutí. Po provedení dokazování správní orgán I. stupně konstatoval, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.
12. Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2021 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (skutkové okolnosti spáchání přestupku již byly popsány výše) a uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a důkazní prostředky včetně závěrů z nich vyvozených, dále zhodnotil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a konstatoval a popsal naplnění znaků přestupku provozovatele vozidla a na závěr uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedeného správního trestu.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 10. 2021 odvolání. V odvolání nejprve namítal nezákonné zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť správnímu orgánu I. stupně byla známa totožnost řidiče vozidla a byl tak povinen s ním zahájit přestupkové řízení. Dále namítal, že ve spisové dokumentaci není založen jednak podklad prokazující, že obecní policie v souladu s § 79a zákona o silničním provozu vykonává měření rychlosti vozidel na místech určených Policií ČR, a dále ani podklad prokazující, že obecní policie v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii uveřejnila informaci o zřízení stálých automatických technických systému v době spáchání přestupku.
14. Dne 8. 4. 2022 žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že výrok a odůvodnění v částech popisujících místo spáchání přestupků doplnil o GPS souřadnice a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a odvolací námitky žalobce. K námitce nezákonného zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla žalovaný nejprve poukázal na skutečnost, že odpovědnost provozovatele vozidla je odpovědnost objektivní a subsidiární vůči odpovědnosti řidiče za přestupek. Dále žalovaný za užití citací z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46, a ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019–36 konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když věc přestupku doposud nezjištěného řidiče odložil, přičemž učinil ve věci šetření. K tomu dodal, že má za to, že v daném případě nelze požadovat po správním orgánu I. stupně rozsáhlé kroky, které zjevně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nemají požadované účinky. Ke zbývajícím námitkám žalovaný nejprve uvedl, že na stránkách Městské policie hlavního města Prahy (<https://mppraha.cz/uvod-czech/doprava-2/ct-menu-item-49>) je uveden seznam míst měření strážníky Městské policie hlavního města Prahy a současně je z údajů dostupných na stránce zřejmé, jaká byla její podoba ke dni spáchání přestupku, resp. před tímto dnem. Zároveň je na uvedené stránce odkaz na mapu s místy měření, ze kterých jednoznačně vyplývá, kde se nachází místa s automatizovanými technickými prostředky k měření rychlosti vozidel a jaká je stanovena nejvyšší dovolená rychlost (součástí spisu je i printscreen konkrétního místa měření). Dále k tomu doplnil, že na dalších stránkách veřejně přístupných je seznam míst v Praze s měřením radary, přičemž poukázal na článek, jenž je součástí spisové dokumentace. K námitce, že ve spisové dokumentaci není založen podklad prokazující, že obecní policie v souladu s § 79a zákona o silničním provozu vykonává měření rychlosti vozidel na místech určených Policií ČR, žalovaný navíc doplnil, že součástí spisové dokumentace je sdělení Policie ČR ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI, které dokládá, že Městská policie hl. m. Prahy prováděla měření rychlosti vozidel na místě určeném Policií ČR. Dále k ní doplnil, že silniční úsekové rychloměry jsou ve vlastnictví hlavního města Prahy, které sice pověřilo správou tohoto zařízení Technickou správou komunikací hl. m. Prahy, avšak měření rychlosti provádí Městská policie hlavního města Prahy. Měření rychlosti a vyhodnocování záznamů ze silničních úsekových rychloměrů tedy provádí strážníci Městské policie hlavního města Prahy, a to v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 22. 2. 2024. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání s omluvou nedostavili. Soud proto dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
17. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Dle odstavce 2 citovaného ustanovení provozovatel za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

19. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu obec s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nezákonného zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, protože správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku řidiče, jehož totožnost znal, a věc odložil. Uvedenou námitku soud považuje za stěžejní, neboť v případě její důvodnosti a nutnosti napadené rozhodnutí zrušit by vypořádání zbývajících žalobních námitek bylo nadbytečné.
21. Žalobce v souvislosti s touto námitkou poukázal na to, že správnímu orgánu I. stupně sdělil, že osobou řídící vozidlo v předmětnou dobu byla paní K. C., nar. X, bytem X, a proto měl správní orgán I. stupně proti označené řidičce zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla.
22. Přestupek provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je postaven na principu tzv. subsidiární objektivní odpovědnosti, když tato zvolená právní koncepce má posílit zásadu, že za každý spáchaný a zaznamenaný přestupek má být udělena příslušná sankce. V případech, kdy se správnímu orgánu ani přes provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku nepodaří zjistit pachatele přestupku, nastupuje za splnění dalších zákonných podmínek odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek spočívající v tom, že provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. S ohledem na uvedené byl předmětem soudního přezkumu postup správního orgánu I. stupně v otázce provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele primárního přestupku, tj. řidiče, jenž překročil dovolenou rychlost.
23. Soud při posouzení provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud k dané otázce uvedl: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

24. K účelu úpravy zavádějící objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“* Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... [p]okud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
25. Pro posouzení provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, je-li označena osoba s adresou pobytu v zahraničí (shodně jako v nyní projednávané věci), je však rovněž vhodné odkázat na žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, kde soud uvedl, že *„K pojmu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval mnohokrát. Z jeho judikatury vyplývá, že správní orgány mají za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí. Na druhou stranu však dovodil, že pachatele přestupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018 - 27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22). Také v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, na který stěžovatelka poukázala na podporu své kasační argumentace, Nejvyšší správní soud uvedl, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle odstavce šestého téhož ustanovení zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“ Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl: *“Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplyvá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se ji správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatelce přestupku do Rumunska. Opakované zasílání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.”*

26. Soud nejprve konstatuje, že s ohledem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, nelze přisvědčit žalobci, že správní orgán I. stupně měl zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla pouze na základě jím sděleným údajům o údajné řidičce vozidla v době přestupku. Ze shora citovaného rozsudku je totiž zřejmé, že k zahájení řízení o přestupku řidiče nepostačuje pouhé sdělení údajů o osobě údajného řidiče vozidla provozovatelem vozidla, neboť by bylo zcela nepřijatelným formalismem, pokud by správní orgán měl nejprve zahájit správní řízení s osobou označenou za údajného řidiče v době přestupku, marně se pokusit o další kontakt s ní, a následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla.
27. V otázce provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele primárního přestupku poté soud uvádí, že v přezkoumávané věci žalobce označil k výzvě správního orgánu I. stupně osobu údajné řidičky, když uvedl její jméno, příjmení, datum narození a adresu bydliště, avšak s touto osobou se správnímu orgánu nepodařilo navázat kontakt. Správní orgán zaslal dne 31. 3. 2021 výzvu k podání vysvětlení, přičemž tato se správnímu orgánu I. stupně ze zahraničí vrátila s označením “Return to sender, unclaimed” (v češtině „vrátit odesílateli, nevyzvednuto” - poznámka soudu). K tomu soud konstatuje, že z označení “Return to sender, unclaimed” je zřejmé, že označená řidička nebyla zastižena při pokusu o doručení a zásilku si následně nepřišla vyzvednout na místo jejího uložení. S ohledem na uvedené tedy nelze souhlasit s žalobcem, že v daném případě došlo k doručování zásilky v rozporu se správním řádem, neboť zásilka nebyla doručována adresátovi osobně, ani nebyl vyrozuměn o uložení zásilky a možnosti si ji vyzvednout, a zásilka tak nebyla doručena z důvodu nezákonného a vadného postupu poštovního doručovatele. Správní orgán I. stupně však nezůstal pouze u zaslání označené řidičky výzvy k podání vysvětlení, neboť dne 12. 4. 2021 navíc požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění pobytu označené řidičky na území ČR v období od 1. 7. 2020 do 31. 7. 2020 s tím, že mu bylo sděleno, že označená řidička dle dostupných evidencí nikdy neměla na území ČR povolen pobyt dle zákona o pobytu cizinců na území ČR a současné místo jejího pobytu není známé. S ohledem na uvedené je tedy nutno podotknout, že tvrzení žalobce, v němž označil osobu, která měla

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vozidlo v předmětném čase řídit, bylo jedinou indicií, kterou správní orgán I. stupně k identifikaci přestupce měl. Žádný jiný relevantní důkaz ukazující na tuto konkrétní osobu nebyl k dispozici, což je odlišné od případu, kdy provozovatel vozidla správnímu orgánu doloží, že vozidlo bylo v době spáchání přestupku přenecháno označenému řidiči k užívání (např. zapůjčení v autopůjčovně). V souvislosti s možnými kroky správního orgánu ke zjištění totožnosti pachatele přestupku je nutné zohlednit i okolnost, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným z úřední povinnosti, tak jak tomu bylo ostatně i v daném případě, s tím, že než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když v reakci na uvedení osoby řidiče vozidla ze strany žalobce této osobě zaslal výzvu k podání vysvětlení a vznesl na Ředitelství služby cizinecké policie dotaz na pobyt označené řidičky na území ČR, na základě kterých však nebyla potvrzena totožnost řidiče vozidla v době přestupku, a proto za těchto okolností řízení o přestupku řidiče vozidla odložil, neboť byly učiněny nezbytné (leč marné) kroky ke zjištění přestupce, a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. K tomu soud dodává, že nelze požadovat po správním orgánu I. stupně provedení úkonů, které by svou administrativní, organizační a technickou náročností byly ve vztahu k předmětnému řízení a povaze úkonů činěných v takovém řízení správním orgánem zcela nepřiměřené. V tomto směru lze poukázat na samu dikci ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který za účelem zjištění osoby pachatele přestupku žádá učinit nezbytné a nikoli veškeré možné kroky. Správní orgány nečiní na základě údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Námitku nezákonného zahájení řízení s provozovatelem vozidla (žalobcem) tak soud s ohledem na shora uvedené neshledal důvodnou.

28. Dále se soud zabýval námitkou, že došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, neboť činnost spočívající v měření rychlosti vozidel byla delegována pouze na policii a na obecní policii, přičemž žádný jiný subjekt tuto činnost vykonávat ani se na ní jakýmkoliv, byť částečným způsobem, podílet nemůže.
29. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
30. Žalovaný na výzvu soudu předložil a navrhl k prokázání shora uvedené skutečnosti písemné vyjádření Technické správy komunikací hl. m. Prahy ze dne 4. 8. 2022 č. j. 04082022 a dále ze spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 20 A 2/2021 ve skutkově obdobné věci navrhl provést k důkazu vyjádření Městské policie hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2018, vyjádření Městské policie hl. m. Praha formou e-mailové zprávy ze dne 15. 8. 2022, Smlouvu o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi Technickou správou komunikací hl. m. Prahy a Hlavním městem Praha v úplném znění ke dni 21. 12. 2018. Všechny tyto listinné důkazy byly k návrhu žalovaného provedeny při jednání.
31. Ze Smlouvy o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi Technickou správou komunikací hl. m. Prahy a Hlavním městem Praha, konkrétně z jejího čl. III vyplývá, že účelem smlouvy je řádná a odborná správa, ochrana a rozvoj

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

spravovaného majetku a předmětem smlouvy ze strany Technické správy komunikací hl. m. Prahy je (mimo jiné) poskytovat řádnou a odbornou správu spravovaného majetku vymezeného v příloze č. 1 smlouvy, a to způsobem vymezeným v příloze č. 2 smlouvy. Rozsah smluvené činnosti Technické správy komunikací hl. m. Prahy konkrétně v oblasti měření rychlosti (okamžitého i úsekového) vyplývá z bodu 19. 1 (str. 65) přílohy č. 2 ke Smlouvě o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi Technickou správou komunikací hl. m. Prahy a Hlavním městem Praha, podle kterého vykonává Technická správa komunikací hl. m. Prahy technickou správu majetku (mimo jiné) sloužícího k okamžitému a úsekovému měření rychlostí, kterážto je podle bodu 19. 1. 2 předmětné přílohy č. 2 realizována zajišťováním funkčnosti tohoto majetku jeho opravami, seřizováním, čištěním, výměnou a údržbou. Naproti tomu z žádného ze shora označeného listinného důkazu se nepodává, že by Technická správa komunikací měla automatický technický systém sloužící k automatickému zjišťování přestupků provozovat či snad jeho prostřednictvím získanými daty jakkoli disponovat, natož na základě těchto zjišťovat a odhalovat přestupky. Data jsou automatickým technickým systémem automaticky odesílána ve formě datových balíčků přímo do informačního systému Městské policie hl. m. Prahy, kdy následně veškeré úkony spojené se zpracováním informací, vyhodnocením datových balíčků a oznamováním příslušnému správnímu orgánu vykonávají strážníci městské policie.

32. Z pohledu zjišťování a odhalování přestupků v dopravě lze tedy dospět k závěru, že provozovatelem automatického technického systému je za účelem zjišťování přestupků právě Městská policie hlavního města Prahy, nicméně pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu je podstatné to, zda v daném případě měřila rychlost Městská policie hl. m. Prahy, a to v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 185/2014-27 a č. j. 10 As 107/2018-36, ze kterých dle žalobce vyplývá, že jakýkoliv zásah do výkonu veřejné správy, byť se může jednat příkladně pouze o správu zařízení, soukromou společností bez opory v zákoně je neakceptovatelný. Žalobce však zcela přehlíží, že Nejvyšší správní soud v odkazovaných rozsudcích považoval za stěžejní, že v jím posuzovaných věcech byl subjekt, který měl na starosti veškerou instalaci, údržbu a servis stacionárních radarů (včetně jejich nastavení), na postihu řidičů za spáchané přestupky hmotně zainteresován (viz bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27). Současně však Nejvyšší správní soud připustil, aby instalaci a nastavení stacionárních měřících zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, prováděla třetí osoba, pokud takováto třetí osoba nemá jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení, když v bodě 38 svého rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27 uvedl: *“Z výše uvedených závěrů není možné dovozovat, že obecně instalaci a nastavení měřícího přístroje musí nutně provádět zaměstnanec městské policie. Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Nelze však připustit, aby byl tento subjekt současně hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení.”* V nyní posuzované věci lze s ohledem na čl. V. odst. 1 Smlouvy o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi Technickou správou komunikací hl. m. Prahy a Hlavním městem Praha vyloučit jakoukoli zainteresovanost Technické správy komunikací hl. m. Prahy na výsledcích měření rychlosti, když odměna Technické správy komunikací hl. m. Prahy za zajištění odborné správy vymezeného majetku sestává z fixní částky splatné ve dvanácti

měsíčních splátkách a z částky odpovídající vynaloženým nákladům na realizaci odborné správy. S ohledem na uvedené lze učinit závěr, že v daném případě v souladu se zákonem měřila rychlost Městská policie hl. m. Prahy, a to na místě určeném Policií ČR, což vyplývá ze sdělení Policie ČR ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI, konkrétně z bodu 96 seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie, jenž je přílohou sdělení. K obdobným závěrům dospěl Městský soud v Praze rovněž ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 20 A 2/2021-167, ve kterém se zabýval obdobnou námitkou. Z výše uvedených důvodů soud shledal rovněž tuto námitku nedůvodnou.

33. Na závěr se soud zabýval námitkou, že v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nebyla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému v místě spáchání předmětného přestupku.
34. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této námitce uvedl, že na stránkách Městské policie hlavního města Prahy (<https://mppraha.cz/uvod-czech/doprava-2/ct-menu-item-49>) je „*odkaz na mapu s místy měření, ze kterých jednoznačně vyplývá, kde se nachází místa s automatizovanými technickými prostředky k měření rychlosti vozidel a jaká je stanovena nejvyšší dovolená rychlost (součástí spisu je i printscreen konkrétního místa měření)*.“ Z odkazovaného screenshotu obrazovky webové stránky www.dopravniinfo.cz, založeného na č.l. 68 správního spisu, je patrné, že údaj „zveřejněno 10. 12. 2015 8:27“ skutečně vypovídá o zveřejnění informace o úsekovém měřiči rychlosti na Praze 4 na Jižní spojnici – Barrandovský most směr Krč v tento konkrétní den, který předcházel datu spáchání předmětného přestupku. Po kliknutí na pole „MAPA“ na uvedených stránkách pražské městské policie dojde k přesměrování právě na web <https://dopravniinfo.cz/>, ze kterého je informace o okamžiku zveřejnění patrná. V projednávané věci nevyšly najevo žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na nepravdivost údajů o datu zveřejnění informace a pravdivost těchto údajů nebyla zpochybněna ani žalobcem. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 5 As 263/2022-29, ve kterém tento soud zdůraznil, že „*údaj o zveřejnění informace uvedený na webové stránce rozhodně nepřeceňuje, odmítá mu však přiřknout nulovou vypovídací hodnotu. Pokud tento údaj není s ničím v rozporu, není důvod jej považovat za nepravdivý, a lze tedy konstatovat, že žalovaný své důkazní břemeno unesl. Pokud je stěžovatelka přesvědčena, že údaj o zveřejnění není pravdivý, je na ní, aby relevantním způsobem jeho pravdivost zpochybnila, resp. prokázala, že relevantní obsah webové stránky nebyl ke dni spáchání správního deliktu stejný.*“ Lze tedy konstatovat, že městská policie hl. m. Prahy dostala povinnosti stanovené v ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění úsekového měření v Praze 4, Jižní spojka – Barrandovský most, směr Krč, tj. v místě, kde došlo ke spáchání přestupku. Závěr žalovaného o naplnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je ve spise důkazně podložen.
35. Zákon o obecní policii neuvádí formu, v jaké má být zveřejněna informace o zřízení radaru. Výše uvedené webové stránky a údaje na nich zveřejněné slouží široké veřejnosti, jsou volně přístupné. Soud proto konstatuje, že se jedná o dostatečný důkaz, který prokazuje splnění povinnosti vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení automatického technického systému k pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů z míst veřejně přístupných, tedy povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Zároveň je ze shora uvedeného zřejmé, že na zveřejnění informace neparticipoval žádný soukromoprávní subjekt, jak namítal žalobce. Zpochybnění toho, zda v daném případě došlo ke zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého

automatického technického systému v místě přestupku v souladu se zákonem o obecní policii a návazné zpochybnění oprávnění pražské městské policie k měření rychlosti je tedy žalobní námitkou nedůvodnou.

36. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému v místě přestupku na webových stránkách <https://dopravniinfo.cz/> provozovanými státním podnikem Ředitelství silnic a dálnic s. p. se již nezabýval zveřejněním uvedené informace na jiných webových stránkách, neboť pro souzenou věc zůstalo zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému v místě přestupku na jiných webových stránkách bez významnější důkazní hodnoty.
37. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.